

A VIGASZTALÓ ISTEN.

Lectio: Ján. 14: 15—27.

Textus: Ézs. 66: 13/a.

Erről a bibliai Igéről talán mindnyájunknak eszünkbe jutott az édesanyánk. Ki ne érezte volna már életében az édesanyai vigasztalás áldását, simogatását, akinek csak volt édesanyja. A kis gyermekén lehet jól megfigyelni, milyen varázsa van az édesanyai csóknak: valóságosan megszünteti a fájdalmat. A gyermeknek akár a testén, akár a kicsi lelkén keletkezett bármiféle sebesülés: nincs az a gyógyír, nincs az az ajándék, ami hatásában fölérne az édesanyai csók vigasztalásával. Melyikőnk tudná megszámlálni, hányszor száradt föl a könny az arcunkon és hányszor derült boldog nevetésre a sírásunk, mert megvigasztalt az édesanyánk! — Nemcsak a gyermekkorban érnek sebek, hanem a felnőtt ember talán még gyakrabban megsérül, de most már nem a kezén vagy a lábán, hanem a lelkén. Nagy Isten áldása az, ha valakinek még felnőtt korában is van a fájó szívével kihez mennie vigasztalásért, ha valaki még férfikorában is részesülhet az édesanyai csók gyógyításában. — És most Testvéreim, azt üzeni az Úr a felolvasott bibliai Igén át, hogy „Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én!” — Mit jelent vigasztalni valakit? Egyáltalán nem azt, hogy a bánkódó embernek szép vigasztaló szavakat mondok és értelmi úton meggyőzőm őt arról, hogy nem érdemes szomorkodnia, — maga a szó, a beszéd, mégha akár milyen ügyes, költői szépségű vagy filozófikusan mély gondolatokat tartalmaz is: igazi vigasztalást nem hozott még egyetlen bánatos léleknek sem! Vigasztalni nem az tud, aki szépen tud beszélni hozzánk, hanem aki annyira bele tudja élni magát a mi helyzetünkbe, annyira át tudja érezni a mi szomorúságunkat, hogy szinte egészen átvállalja annak terhét, átveszi annak fájdalmát. A vigasztalás valami olyanféle dolog, mint amikor valaki súlyos terhet emel a vállán és egyszerre odajön hozzá valaki más és ő is nekifeszíti vállát a tehernek és így megosztva viszik azt tovább. Ezért tud az édesanyánk a legeredményesebben vigasztalni, mégha semmi képessége sincs ahhoz, hogy szép vigasztaló beszédet intézen hozzánk. Ő tudja legmélyebben beleérezni magát a mi nyomorúságunkba, a mi bánatunkba s ezért ő tud a legtöbbet levenni rólunk belőle és átvenni belőle önmagára. S a vigasztalás azáltal áll elő, hogy valaki más, az édesanyánk szenved helyettünk. De ezért tud még az édesanyánknál is valóságosabban vigasztalni az élő Isten, mert Jézus Krisztus földi emberi alakjában Ő szenved-

dett a legtöbbet helyettünk. Mint ahogyan nem önszuggesztió, önáltatás az, amikor a gyermek fájó testrészéből kiáll a fájdalom rögtön, amint édesanyja megcsókolta, hanem valóság, — ugyanígy nem önszuggesztió és nem önáltatás az sem, amikor valaki teljesen felszabadul a bánat súlya alól, tökéletesen megvigasztalódik rögtön, amint Krisztushoz fordult vele. Ismeritek úgye azt a jelenetet, amikor Jézus Lázár sírjánál sírva fakadt, annyira megindult a szíve a gyászoló testvérek szomorúságán. Nos, ma is ennyire együttérez velünk, épen így megindul a szíve minden nyomorúságunkon, — nincs a világon még egy valaki, aki annyira bele tudná élni magát a mi helyzetünkbe, aki annyira magára tudná venni minden terhünket, aki annyit tudna szenvedni helyettünk, mint Krisztus, aki mindezt már előre meg is tette érettünk és helyettünk! Tehát a legreálisabb valóság lehet életünkben az Isten vigasztalása.

Lássuk már most ennek a vigasztalásnak a gyakorlati életben való valóraválását, tehát azt, hogyan vigasztal Isten a vigasztalásra szoruló helyzetekben?

Három olyan valóságcsoport van, ami miatt mindenki előbbutóbb rászorul az Isten vigasztalására: az életkörülmények, a bűn és a halál! Lássuk ezeket egyenkint!

Ma különösen olyanok az életkörülményeink, hogy e nélkül a felülről jövő biztatás, erősítés nélkül hamar elveszíthetnénk a kedvünket és bátorságunkat. Itt van mindjárt a háború a maga rettenetes sok szenvedésével és nyomorúságával. Olyan ez az egész földkerekség, mintha elszabadult gonosz alvilági lelkek szállották volna meg az embereket és űznék, hajszolnák, kergetnék egymás ellen őket. Mintha minden józan meggondolás, mintha minden emberi értelem csődöt mondott volna, mintha ez az egész világ egy Isten kezéből kigurult, vesztébe zuhanó nagy golyó volna! És most már nem vagyunk távoli szemlélői a nagy világviharoknak, most már a mi apáinkról és gyermekeinkről, a mi katonáinkról is szó van, most már a mi magyar ügyünk forog a kockán, most már a mi hazánkért, a mi családjainkért, a mi keresztyén világnézetünkért, a mi egyházainkért is folyik a harc, nekünk is élet-halál kérdésünkké vált ez a háború. Szinte nem is volnánk emberek, ha nem fogna el bennünket is olykor a csüggedés, a kishitűség, — hiszen még Péter apostol is megrémült a hullámoktól, amint a viharzó tengerre lépett a csónakból és elkezdett merülni, — mi is elkezdünk néha merülni, akár a háborús viszonyok miatt, akár a megnehezülő beszerzési nehézségek miatt, akár egy súlyos betegség, vagy keserű csalódás miatt, az életnek bármilyen más szomorúsága vagy szenvedése miatt mi is sokszor merülünk lefelé mind mélyebben a kételkedés, aggodás és kétségbeesés hullámaiba és kapkodunk minden szalmaszál után. Megszámlálhatatlan oka lehet annak, ami miatt a sorsom, a magam és családom élete forog veszedelemben. Óh de jó volna ilyenkor odafutni egy hatalmas édesanyához, hogy csodatévő csókjával simítsa el a gondbarázdákat arcunkon és vigasztaljon meg kétségeink között! — Nos Testvérem, ha most igazán a szívedig hatna Istennek hozzád intézett szava: „Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én!” — akkor ettől a percől fogva a legkétségbeejtőbb helyzetek között is úgy élhetnél, mint a mezők liliomai és az ég madarai: gond nélkül, vidáman, Isten kezébe tett gondokkal, Istenre bí-

zott sorssal. — Az elmúlt hét valamelyik napján különösen hangosan szólított meg Isten bibliaolvasásom közben. A Péld. 2. részében így szól az Úr: „Meggondolás őrködik feletted, értelem őriz téged!” Meggondolás őrködik feletted, tehát nem a vak sors játszik veled, nem a véletlen dobálja ide-oda az életed hajóját, Isten meggondolta, jól végig és átgondolta mindazokat az eseményeket, melyeket rád bocsátott, isteni tervszerűség szerint bonyolódik a sorsod, megfontoló, lemérő, mérlegelő isteni meggondolás őrködik feletted. És azt is mondja az Ige: Értelem őriz téged. Magasabbrendű, isteni értelme van mindannak, amit most értelmetlenségnek látunk, célja van az Úrnak a háborúval, a nehézségeiddel, a csalódásoddal, a keserűségeddel, a betegségeddel, — ez az értelem egyszer előtted is megvilágosodik és akkor áldod majd érte az Atyát. — Nemesak mondja az Úr, hogy meggondolás őrködik feletted és értelem őriz téged, hanem tettekkel is megbizonyítja. Krisztus egész földi élete, halála és feltámadása valami szédítően pontos isteni tervszerűség szerint folyt le. A Bibliában gyakran olvashatjuk Jézus egy-egy cselekedete után, hogy mindez azért történt, hogy beteljesedjenek, amiket a próféták mondtak, vagy amik meg vannak Ófelőle írva. Az egész megváltói munka az örök-kévalóságban meggondolt, isteni értelem szerint kidolgozott terv szerint folyt le, — és mindez a nagy isteni meggondolás és értelem Te éretted történt, téged látott maga előtt az Úr, amikor végig-gondolta, hogy mit tesz érted. Lásd, ennyire szeret, ennyire drága vagy neki, hogyan kételkedhetnél hát az Ő jóságos gondviselésében?! Higyj az Úr Jézus Krisztusban, aki érted jött, helyetted szenvedett, helyetted halt meg és érted támadott fel, és akkor hinned kell abban is, hogy egész sorsod az Ő kezében van, mindenes-től fogva az övé vagy. Ha életed körülményei megnehezülnek, nem találhatsz igazabb és valóságosabb vigasztalást Jézus Krisztusnál.

A második dolog, ami miatt az ember előbb-utóbb vigasztalásra szorul: a bűn. Sőt azt mondhatnám, hogy az élő hitre eljutott keresztyén embernek csak egyetlen oka van, ami indokoltá teszi a szomorúságát: a bűn. A bűn, amit magában mindig újra fölfedez és a bűn, amit maga körül a világban lát. Többféleképpen lehet bánkódni a bennünk uralkodó bűn miatt. Lehet, hogy valaki azért szomorú, mert fél a bűne következményétől, pl. egy iszákos ember a delirium tremensztől, vagy a hazudozó, képmutató attól, hogy egyszer rajtakapják és lehullik az álarca, — lehet, hogy azért szomorú valaki, mert fél a bűne büntetésétől, pl. a könnyelmű ember attól, hogy elveszíti az emberek bizalmát, vagy a betörő a rendőrségtől, — lehet, hogy a saját bűnei láttán azért szomorú valaki, mert esalódott az önmaga erejében, kénytelen kiábrándulni örmagából, látván, hogy milyen gyenge az akarata, — de nem ez az igazi bánkódás bűneink fölött, nem ezekre vonatkozik Jézusnak az a mondása, hogy boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Az igazi szomorúság bűneink miatt az, amit a tékozló fiú érzett, mikor így sóhajtott: Atyám vétkeztem az ég ellen és te ellened. Istenhez való viszonyunkban kell éreznünk bűneink súlyát. Istent szomorítottam meg, Istent bántottam meg és ezért vagyok most ilyen szomorú. Minden bűn tulajdonképpen olyan, mint amikor Péter megtagadta Jézust és utána keservesen sírt. Nincs a világon nagyobb szomorúság annál, mint amikor olyan valakit bántok meg, aki engem soha nem bántott, sőt mindenét rám költötte és áldozta.

Ezért a legnagyobb szomorúság a bűn, amelyet akárhol és akárkivel szemben, akár önmagammal szemben követtem is el, mégis mindenekelőtt és mindenekfölött Istent sértettem meg általa. A bűn az, amely megrontja a viszonyomat Istennel és e megrontott viszonyból származik az továbbá, hogy megromlik a többi emberekhez való viszonyom is. Mert Istennel nincs rendben a dolga valakinek, azért nem tud békében élni az élettársával, azért nem tudnak kijönni vele a hivatalában is, azért van tele az élete szakadatlan összeütközésekkel is, azért válik szomorúvá, végül elkeseredetté az élete. — Nos Testvérem, ha ebben a szomorúságodban Jézushoz tudsz folyamodni, megtapasztalod az Ő vigasztalását, mint gyermekkorodban a csodatévő édesanyjai csók hatását: nézz Jézusra, azért véres a keze, azért van töviskorona a fején, azért szenved a keresztfán, mert a te viszonyod megromlott az Isten felé, mert szinte minden gondolatod és minden cselekedeted vád ellened Isten előtt és mert a te bűneidért kell Néki ezt a büntetést elszenvednie. Ímé az igazi vigasztalás: annyira mellédáll, hogy magára vesszi összes bűneid terhét és ő szenved helyetted. Hiszed-e ezt, Testvérem? Mert ha igazán hiszed, akkor semmi okod nincs többé a szomorúságra, vagy gondolod, hogy bármi más úton úrrá tudnál lenni életed szomorúságai fölött?

Végül van még egy valóság, amivel szemben már egészen védtelenek vagyunk Krisztus nélkül: a halál valósága. Akár a magunk, akár szereteteink halálára való gondolás búsítana is valakit, a valóságos vigasztalást csak a Krisztusban találhatjuk meg. Hiába keres valaki enyhülést a spiritizmusban, a szórakozásban vagy a munkában, hiába áztatja magát azzal, hogy majd begyógyítja a sajgó sebet az idő: lehet, hogy begyógyul a seb, de ez még nem azt jelenti, hogy megvigasztalódott a lélek. — Krisztus ellenben mit csinál? Ismerjük a naini özvegy fiának az esetét. Gyászmenetben kísérte utolsó útjára egyetlen fiát az özvegy, amikor szembe jött vele Krisztus, szelíden szólt az özvegyhez: Ne sírj! Odament a koporsóhoz és feltámasztotta a halott fiút. Krisztus visszaadta az édesanyjának a fiát. Ma is ezt teszi Ő, visszaadja neked azt, akit siratsz, akit elvesztettél. Ha élő hited van Őbenne, akkor egyszerre azt érzed, hogy nem vészett el számodra a halottad, kialakul benned egy titokzatos érzék, amellyel annak a másik világnak a valóságát annyira érzékeled, hogy szinte látod őt ott az üdvözültek seregében, szilárd bizonyosságod van a felől, hogy nem vészett el számodra, aki meghalt, mert továbbra is egyek vagytok és együtt vagytok a Jézus Krisztusban. Jézus nem sokat vigasztal szavakkal a halál valóságával szemben, hanem egyszerűen feltámad a halálból és ezzel megmutatja, hogy ezt a valóságot Ő már legyőzte s ez a győzelem reád is, gyermekekre is, hitvestársadra is érvényes a Benne való hit által. Ez az egyetlen, valóságos, igazi vigasztalás a sírok kétségbeejtő rémével szemben.

Meg vagy-e vigasztalódva teljesen Testvérem? Ez más szóval azt jelenti, hiszel-e igazán a Jézus Krisztusban? Úgy-e milyen irigylésreméltó az az apró gyermek, akinek minden fájdalma megszűnik a csodatevő édesanyjai csók hatására?! Nos, Jézus így szól: Mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én. Ezt üzeni a mai istentiszteleten az Úr minden szomorú embernek: Néked is, Testvérem! Könyörögj, hogy te is azok közé tartozhass, akikre Jézus ezt mondta: Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak. Igen, valóságosan, teljesen megvigasztalódnak a Jézus Krisztusban való hit által!

Joó Sándor.